

Abstrakt

Právní úprava dědění ze závěti v České republice a Itálii

Dědická posloupnost stejně jako dědické právo obecně je spojeno se smrtí fyzické osoby. Testamentární sukcese je pak přímo podmíněna existencí závěti, kterou zůstavitel pořídil. Cílem mé práce je analyzovat a srovnat právní úpravu dědění ze závěti v České republice a Itálii. V této práci se snažím poukázat na jedné straně na shodné znaky obou právních úprav a na straně druhé na jejich odlišnosti.

Tato práce je rozdělena na úvod, sedm kapitol a závěr. V první kapitole krátce nastiňuji dědění ze závěti jako jeden z důvodů dědění. Druhá kapitola je věnována závěti jako právnímu úkonu obecně, zahrnuje testovací způsobilost zůstavitele, obsah závěti, formy závětí, dědické náhradnictví a zrušení závěti.

Třetí kapitola pak obsahuje pojednání o dědických smlouvách jako o dalším možném dědickém důvodu vedle zákona a závěti. Tato kapitola se zaměřuje zejména na teorii vytvořenou italskou doktrínou právního jednání „inter vivos, post mortem“, dále na darování pro případ smrti a na italský zvláštní druh smlouvy zvanou rodinná smlouva. V poslední části kapitoly je věnována pozornost nové české právní úpravě, která dědické smlouvy upravuje.

Čtvrtá kapitola se soustředí na typickou problematiku dědického práva, a sice na univerzální a singulární posloupnost, se zvláštní pozorností na pojem odkazu podle italského *codice civile* a nového občanského zákoníku. Další kapitola zahrnuje srovnání dědické nezpůsobilosti v české a italské právní úpravě, ze kterého vyplývá téměř identické pojetí této problematiky oběma kodexy.

Šestá kapitola věnuje pozornost dle mého názoru jedné z nejzajímavější části dědického práva, a to problematice neopomenutelných dědiců. Je pojednáno o okruhu subjektů, jak je stanoví oba kodexy, a jejich podílech.

Poslední kapitola volně navazuje na tu předchozí a zkoumá problematiku vydědění. Jelikož italská úprava vydědění v českém slova smyslu prakticky nezná, je věnována hlavní pozornost úpravě české. Na základě této kapitoly je poukazováno na tuto část úpravy testamentární sukcese jako na tu vykazující největší rozdíly obou právních řádů.

V závěru této práce je shrnuto, že porovnávané kodexy jsou značně odlišné. Zatímco v italském *codice civile* se odráží většina základních principů římského práva, v české úpravě jsou dodnes patrné časté stopy ideologických a politických podmínek v zemi v době přijetí kodexu. Naopak jistý návrat k původním principům a tím i sblížení v některých oblastech obou srovnávaných právních řádů je možné shledat v novém občanském zákoníku, který je v současné době již platným zákonem a který by účinnost měl nabýt 1.1.2014.